Holocaust: Vyposlechněme si obě strany

Mark Weber

Mark Weber je editorem The Journal of the Historical Review. Studoval historii na University of Illinois v Chicagu, University of Münich, Portland State University a Indiana University (M.A. 1977). V březnu 1988 svědčil 5 dní jako uznávaný expert na problematiku "konečného řešení" a holocaustu v případě v Torontě. Mark Weber je autorem mnohých publikovaných článků, přehledů a studií o různých aspektech moderní evropské historie. Pán Weber byl hostem mnohých radio talk-shows a taky hostem v TV programe Montela Williamsa.

Skoro každý ví o tvrzení, že Němci během války zavraždili víc jak šest milionů židů v Evropě. Americká televize, filmy, noviny a časopisy se znovu a znovu vracejí s tímto tématem a Washingtoně DC bylo vybudované ohromné muzeum holocaustu.

Námitky znalců proti oficiální verzi holocaustu

Během posledního desetiletí stále víc a víc „revizionistických" historiků, mezi nimi respektovaný znalci jako Dr. Arthur Butz z Northwesternské University, profesor Robert Faurisson z lyonské Univerzity a bestsellerový historik David Irving, protestovali proti oficiální, široko známé verze o vyhlazování.

Nepopírající fakt, že velké množství židů bylo deportovaných do koncentračních táborů a ghett, anebo že mnoho židů bylo zavražděných a nebo zemřelo během 2. světové války. Revizionističtí znalci předložili důkaznou evidenci, aby dokázali, že žádný německý program na vyhlazení evropských židů neexistoval, že mnohé tvrzení o masových vraždách v „plynových komorách" jsou falešné a že 6 milionů židů, kteří zahynuli během války, je nezodpovědným zveličováním

Mnoho vyvrácených tvrzení

Revizionisti poukázali na fakt, že verze o holocaust se během let dost změnila. Mnohé tvrzení, které byli někdy všeobecně akceptované, byli v předešlých letech vyvrácené.

Jednu dobu to bylo tvrzení, že Němci používali v koncentračních táborech v Německu plynové komory. Tato část vyhlazovací verze byla vyvrácená jako nelogická a neobhajitelná, proto bylo toto tvrzení stáhnuté před víc jak dvaceti lety.

Žádný vážený historik nepodporuje jednu dobu předpokládaný fakt o plynových komorách na území bývalé německé Říše. Dokonce i známý „lovec nacistů" Simon Wiesenthal uvedl, že „na území Německa nebyli žádné vyhlazovací tábory". (1)

Prominentní historici holocaustu teď tvrdí, že masy židů byli zplynované jen v šesti táborech na území dnešního Polska – v Osvětimě, Majdanku, Treblince, Sobibore, Chelmne a Belzeku, přesto, že „evidence" o těchto „plynováních" není kvalitativně odlišná od evidence údajných plynových komor v Německu.

Při velkém válečném tribunále v Norimberku v letech 1945 – 1946 a v pozdějších desetiletích po skončení druhé světové války byli tábory Osvětim (především Osvětim – Birkenau) a Majdanek (Lublin) všeobecně označované jako nejdůležitější „tábory smrti". Spojenci například v Norimberku uvedli, že Němci v Osvětimi

zavraždili 4. miliony lidí a dalších 1,5 milionu v Majdanku. Žádný uznávaný historik dnes neakceptuje tyto fantastické čísla.

Kromě toho, víc a víc pozoruhodné evidence v minulých letech ukázalo, že se jednoduše nemůžeme smířit s tvrzením o masovém vyvražďováním v těchto táborech.

Například detailní vzdušní průzkumné snímky z tábora Osvětim – Birkenau, focené v několika náhodných dnech roku 1944 (během periody největšího vyhlazování) byli uveřejněné CIA v roce 1979. Nejsou na nich žádné stopy po hromadách mrtvol, žádné dýmící komíny, žedné masy židů, čekající na smrt – to všechno mělo být viditelné, jestli byla Osvětim skutečně vyhlazovacím centrem. Taky víme, že poválečné „přiznaní“ velitele Osvětimi Rudolfa Hösse, které je kritickou částí vyhlazovací verze holocaustu, není nic jiného, jako prohlášení, které bylo vynucené mučením. (2)

Další absurdní tvrzení o holocaustu

Jeden čas se taky vážně tvrdilo, že Němci vraždili miliony židů elektrikou a párou a že vyráběli mýdlo z mrtvol židů. V Norimberku například žalobce USA uvedli, že Němci vraždili židy v Treblince, ne v plynových komorách, jak se tvrdí teď, ale pomoci páry v „parných komorách“. (3)

Takové bizardní příběhy v předešlých letech taky vyvrácené a zanechané.

Mnoho vězňů potvrzuje nemoci

Verze „vyhazovací holocaustu“ je zdánlivě přijatelná. Každý viděl strašné záběry mrtvých a umírajících vězňů natočené v Bergen-Belsenu, Nordhausenu a dalších koncentračních táborech, když tyto tábory osvobodili spojenecké jednotky v posledních týdnech války v Evropě. Tyto nešťastní lidé byli oběti, ale ne vyhlazovacího programu, ale nemocí a podvýživy, které přinesl úplný kolaps Německa v posledních měsících války, protože jestli byli oběti vyhlazovacího programu, židé, které našli Spojenci na konci války, by byli dávno předtím zavražděni. Mnoho židů z východních táboru a ghett byly v posledních měsících války evakuovány před postupující Rudou armádou do ostávajících táborech v západním Německu. tyto tábory se rychle přeplnili, co vedlo k rozšíření epidemických nemocí. Kromě toho, spadnutí německého transportního systému vyloučilo možnost dodávky adekvátního množství jídla a léků do táborů.

Ukořistěné německé dokumenty

Koncem 2. světové války spojenci zabavili velké množství německých dokumentů, zabývající se německou válečnou politikou proti židům, která je někdy úřady označována jako „konečné řešení“. Ale nenašel se ani jeden německý dokument, který by odkazoval na vyhlazovací program. Naopak, dokumenty jasně ukazují, že německým „konečným řešením“ byla emigrace, ne vyhlazení.

Zvažte, například, tajné memorandum německého ministerstva zahraničných věcí z 21. srpna 1942:

„*Součastná válka dává Německu příležitost a taky povinnost řešit židovský problém v Evropě“ uvádí memorandum. Politika „napomáhá k evakuaci židů (z Evropy) ve skryté spolupráci se zastupitelstvem Reichsführera SS (Himmlera) je stále účinná.“ (4)*

Memorandum uvádí, že „mnoho židů, deportovaných touto cestou na Východ, nepostačuje na pokrytí potřeby pracovních sil“. Dokument cituje ministra zahraničních věci Německa von Ribbentropa, jak říká, že *„na konci války budu muset všichni židé opustit Evropu. To bylo neměnné rozhodnutí Führera (Hitlera) a taky jediná cesta jak zvládnout tento problém, mohlo bybyt aplikované jako jediné globální a podporované řešení, jako jednotlivé opatření by moc nepomohlo.“*

Memorandum končí prohlášením, že “*deportace (židů na Východ) jsou dalším krokem na cestě totálního řešení... Deportace do (polského) Generálního Governmentu je dočasná. Židé budou přemístění na okupované (sovětské) východní oblasti tak rychle, jak to technické podmínky dovolí“.* Tento jednoznačný dokument, jako i další, jsou obyčejně potlačené, anebo ignorované těmi, kteří schvalují verzi o vyhlazení.

Nespolehlivé svědectví

Historici holocaustu se velmi spoléhají na takzvané “svědectví přežívajících”, aby podpořili svoji verzi o vyhlazovaní. Ale taková “evidence” je notoricky nespolehlivá. Jak uvedl jeden židovský historik, “*mnohé z memoárů a zpráv (těch, kteří přežili) jsou plné hloupých žvástů, grafomanského zveličovaní, dramatických efektů, diletantského filozofovaní, “radoby” lyricizmu, nepotvrzených žvástů, předsudků, partizánských útoků a ospravedlnění”. (5)*

Hitler a “konečné řešení”

Neexistuje žádná zdokumentovaná evidence, že Adolf Hitler dal rozkaz k vyhlazení židů a nebo že věděl o nějakém takovém programu. Naopak, záznamy ukazují, že Vůdce chtěl, aby židé opustili Evropu – jestli by to bylo možné, emigrovali a nebo byli deportováni.

Dokument, nelezený po válce v záznamech říšského ministerstva spravedlnosti se zabýval židy. Na jaro 1942 státní kancléř Schlegelberger zaznamenal v memorandu, že ho Dr. Hans Lammers, Hitlerův vedoucí kanceláře, informoval: „Führer opakovaně prohlásil (Lammersovi), že žádá odložit řešení židovského problému do doby po válce. (6)

A v 24 července 1942 Hitler zdůraznil své rozhodnutí odsunout všechny židy z Evropy.

„*Židé se zajímají o Evropu z ekonomických důvodů, ale Führer jich misí odmítnout, jak jen kvůli svém zajmu, protože židé se rasově odlišují. Po válce se budeme tvrdě držet stanoviska, že židé budou muset odejít a emigrovat do Madagaskaru a nebo do některého židovského národního státu.“ (7)*

Himmlerové SS a tábory

Židé byli během války důležitou částí německých pracovních sil, a bylo v zajmu Německa, aby zůstali naživu.

Vedoucí představitel úřadu pro tábory SS zaslal nařízení, datované 28. prosince 1942, do každého koncentračního tábora, včetně Osvětimi. Ostře kritizovak vysokou úmrtnost vězněných, zapříčiněnou nemoci a nařídil, že „*táborový lékaři musí použít všechny prostředky v jejich možnostech, aby dokazatelně snížili počet mrtvých v rozličných táborech.“¨*

Kromě toho nařídil: „*Táborový lékaři musí dohlížet na výživu vězňů častěji než v minilosti a v spolupráci s úřady, podřídit se zlepšovacím návrhům táborových velitelů... Táborový lekaři dohlídnou na to, aby se pracovní podmínky v různých pracovních táborech co nejvíc zlepšili.“*

Nakonec nařízení zdůraznilo, že “*Reichsführer SS (Himmler) nařídil, že úmrtnost musí být absolutně zredukována.“ (8)*

Vedoucí úřadu SS, který vykonal inspekci v koncentračního táborech – Richard Glücks – zaslal oběžník každému veliteli koncentračního tábora datovaný 20. ledna 1943 V něm nařizuje: „*Jak jsem naznačil, každý prostředek se musí použít na snížení úmrtnosti v jednotlivých táborech.“ (9)*

6 milionů?

Neexistuje žádná skutečná evidence pro ustaviční opakování tvrzení, že Němci zavraždili šest milionů židů. Je však jasné, že miliony židů „přežilo" německou nadvládu během druhé světové války, mezi nimi ti, kteří byli internováni v Osvětimě a dalších tzv. „vyhlazovacích" táborech. Sám tento fakt byl měl vzbudit vážné pochybnosti o vyhlazovací verzi.

Nejrozšířenější noviny v neutrálním Švýcarsku – denník Baseler Nachtrichten červnu 1946 opatrně uvedl, že ne víc jak 1,5 milionu evropských židů mohlo zemřít za německé vlády během války. (10)

Jednostranná "holocaustománie"

I po čtyřiceti letech proud holocaustových filmů a knih nepodlehl žádnému poklesu. Tato neúprosná mediální kampaň, kterou židovský historik Alfred Lilienthal nazval „holocaustománii", ukazuje osud židů během druhé světové jako centrální moment historie. Není tu žádný konec nešikovným filmům, jednoduchým speciálním relacím, pomstychtivým honem na „nacistické válečné zločince", jednostranný „výchovný kurzem" a pokryteckých vystoupení politiků a slavných osobností na „vzpomínkových slavnostech" holocaustu.

Hlavní rabín Velké Britanie Immanuel Jakobovits správně popsal holocaustovou kampaň jako „velký průmysl, se štědrým výdělkem pro spisovatele, výzkumníky, filmaře, stavitele pomníku, architektů muzeí a taky pro politiky". Dodal, že někteří rabíni a teologové jsou partneři „v tomto velkém byznyse". (11)

Nežidovské oběti si stejnou pozornost nezaslouží. Na světě nejsou žádné americké památníky, „studijní centra" a nebo každoroční slavnosti pro Stalinovy oběti, kterých počet obrovsky převýšil počet Hitlerových obětí.

Kdo má užitek?

Opakované mediální údery holocaustu jsou pravidelně používané na ospravedlnění obrovské americké podpory Izraele a na ospravedlnění neospravedlnitelné izraelské politiky, i když se neslučuje se zaujmi USA.

Sofistikované a dobře financované mediální kampaně jsou velmi důležité pro zaujmi Izraele, který závisí od pravidelných podpor amerických daňových poplatníků. jako řekl profesor W. D. Rubinstein z Austrálie: "Jestli by se ukázalo, že holocaust může byť "sionistickým mýtem", nejsilnější ze zbraní izraelské propagandy zkolabuje." (12)

Židovská učitelka historie Paula Hyman z Kolumbijské univerzity zpozorovala: "*S ohledem na Izrael, holocaust může byť použitý na znemožnění politické kritiky a potlačení debaty, posilňuje pocit židů jako věčně trpících lidí, kteří se můžu při své obraně spoléhat jen na samých sebe. Připomínání utrpení, které trpěli židé pod nacistickou nadvládou má často místo v iracionálních argumentech a očekává se, že přesvědčí pochybovače o legitimnosti součastné izraelské vládní politiky." (13)*

Jeden hlavní důvod na to, že oficiální verze holocaustu dokázala byt pevná, je to, že vláda největší mocnosti 2. světové války – USA, bývalý SSSR, Francie a Velká Britanie – mají největší zájem na tom, aby zobrazili Hitlerův poražený režim co nej negativnějším světle. Čím horší a skaženější se Hitlerův režim vidí, tím šlechetnější a spravedlivější se zdá spojenecký zájem.

Pro mnoho židů se holocaust stal prosperující obchod a druhem nového náboženství, jak vzpomínal židovský autor a publicista Jacobo Timerman ve své knize The Longest War. Uvedl, že mnoho židů, používající slovo Shoah, které je hebrejským označení holocaustů, vtipkují: *„Kromě Shoah kšeftu neexistuje žádný jiný obchod." (14)*

Mediální kampaně ukazují židy jako úplně nevinné oběti a osoby nežidovské jako morálně retardované a nespolehlivé bytosti, které se při správných podmínkách lehko mohou změnit na vraždící nacisty. Toto jim sloužící, ale zkreslené zobrazení má posílit solidaritu židovských skupin a zvýšit pozornost. Klíčová lekce

verze holocaustu pro židy je ta, že nežidům se nedá nikdy věřit. Jestli se tak kulturní a vzdělaní lidé, jakými jsou Němci, se mohli obrátit proti židům, potom se stejně tak nedá věřit žádnému nežidovskému národu. Odkaz holocaustu je takto jedním z pohrdáním lidskostí.

Holokaustová nenávist

Holocaust je někdy používán na podporování nenávisti a nevraživosti, především proti Němcům jako národu, Východoevropanům a vedení římskokatolické církvi.

Hodně známý židovský autor Elie Wiesel byl bývalým vězněm koncentračního tábora Osvětim, přesedal oficiálnímu US Memorial Council. V roce 1986 dostal Nobelovou cenu za mír. Tento sionista napsal ve své knize: *Legends of our Time: „Každý žid, někde ve svém vnitřku, měl zvlášť postavenou nenávist – zdravé, silné nenávisti – proti všemu, co představuje Německo a proti tomu, co v Němcích přetrvává." (15)*

Vyposlechněme si obě strany

Jako obránci ortodoxní verze holocaustu přiznávají, skepticismus, týkající se této oficiální verze holocaustu se v minulých letech začal dramaticky zvyšovat.

Odpovědí na tento trend bylo ustanovení za zločin, jestli by se někdo pokoušel přehodnotit holocaust (například ve Francii, Izraeli a Německu). Revizionisti ve Francii a v Německu byli postihováni vysokými pokutami, učitelé v USA a v dalších zemích byli propouštěni ze zaměstnání pro pokus o zpochybnění oficiální verze holocaustu. Kriminální vrazi brutálně útočili na prominentní revizionisty, jeden z nich byl pro svoje názory zavražděn.

Přes nenávistné omezování práva na svobodu projevu, zuřivým útokům medií proti tím, kteří „popírají holocaust", zdánlivě nestávající kampaně medií, podporující oficiální verzi holocaustu a taktéž fyzickým útokem, udělal se dokazatelný pokrok. Víc a víc myslících lidí v USA a na celém světě si přeje vysvětlení pochybností aspoň o některých senzačních tvrzení o holocaustu.

Poznámky:

(1) Books and Bookmen, Londýn, duben 1975, str. 5; Stars and Stripes, 24. leden 1994, str. 14
(2) Rupert Butler, Legions of Death (England 1983), str. 235-237; Robert Faurisson, The Journal of Historical Review, Zima 1986-1987, str. 389-403
(3) Nuremberg document PS-3311 (USA-293), IMT blue series, sv. 32, str. 153-158, IMT sv. 3, str. 566-568, NMT green series, sv. 5, str. 1133-1134
(4) Nuremberg document NG-2586-J, NMT green series, sv. 13, str. 243-249
(5) Samuel Gringauz v Jewish Social Studies (New York), leden 1950, sv. 12, str. 349
(6) Nuremberg document PS-4025; Davind Irving: Goering: A Biography (New York 1989), str. 349
(7) H. Picker: Hitlers Tischgespräche im Führerhauptquartier (Stuttgart 1976), str. 456
(8) Nuremberg document PS-2171, Annex2, NC a A red series, sv. 4, str. 833-834
(9) Nuremberg document NO-1523, NMT green series, sv. 5, str. 372-373
(10) Baseler Nachrichten, 13. června 1946, str. 2
(11) H. Shapiro, "Jakobovits", Jerusalem Post (Israel), 26. listopad 1987, str. 1
(12) Quadrant (Australia), září 1979, str. 27
(13) New York Times Magazine, 14. září 1980, str. 79
(14)The Longest War (New York, Vintage 1982), str. 15
(15) Legends of Our Time (New York, Schocken Books 1982), kap. 12, str. 142

Pro získání úplného katalogu Institute for Historical Review, s kompletní nabídkou a knih, audio a video kazet zašlete jeden dolar na adresu:

Institute For Historical Review
Post Office Box 2739
Newport Beach, California 92659
U.S.A

Všechny otázky a komentáře zasílejte na email Institute for Historical Review: ihr@ihr.org
website: www.ihr.org